

Tùy Bút Khuya

Mar 29

tranh đình trường chinh

Tôi thức trắng một đêm nhìn trời đen như mực, lắng nghe tiếng dế khóc trong lùm cỏ góc vườn. Tôi nghe tiếng yêu thương trong trái tim tôi đập. Tôi nhớ những khuôn mặt méo mó của một thời. Tôi nghe lại tiếng người gọi nhau và tắt lịm...

Tôi nhớ màu mực tím của học trò ngày xưa. Tôi muốn làm bài thơ sao bàn tay bủn rủn? Tôi vuốt tay từng ngón, tôi nấn nót lòng tôi. Nhưng than ôi than ôi, tiếng lòng tôi ú ỵng. Tôi nhớ những lần hẹn trong đời tôi, trôi qua. Không những qua mà xa, mà mờ rồi mờ nhạt. Tôi nhâm nhảm câu hát “Từ lúc đưa em về là biết xa nghìn trùng...”.

Tôi nhớ một góc rừng hồi tôi còn trẻ lắm, hơi tay bên lửa ấm nhìn mưa rơi. Mưa rơi. Đêm bình yên rừng rì lá rừng rơi xào xạc. Trong mưa những con vạc vẫn vỗ cánh trên đồng, đồng cỏ hoang mênh mông, hoa quỳ vàng sắp nở. Rất ít ngày để nhớ trong thời sủng đạn xưa; nhưng còn nhớ, bây giờ, tự nhiên còn giọt lệ...

Giọt mực tím lăn nhẹ trên trang giấy kẻ ô. Tôi nhớ tóc học trò, mùi nắng và mùi bụi, mùi của mưa bồi rối khi em không thuộc bài, mở tròn đôi mắt nai nhìn Thầy như nấn nỉ... Những lời xưa lí nhí, em vòng tay nói gì? Em cứ nói, nói đi... Đang trời đêm như mực. Tôi đang nghe dế khóc một góc vườn nhà tôi. Một thời xưa, xa xôi. Một thời xưa-xa-xôi!

Trần Văn Lệ